

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Veronikou Novotnou jako samosoudkyní v hlavním líčení konaném dne **27. března 2023**

takto:

Obžalovaný

je vinen, že

dne 7. 1. 2023 kolem 22.58 hodin z přesně nezjištěného místa u Týna nad Vltavou, okres České Budějovice, řídil po silnici II. tř. č. 159 do Březnice, okres Tábor, osobní motorové vozidlo tovární značky BMW 330 XI, RZ [REDACTED] ačkoliv mu byl trestním příkazem Okresního soudu v Táboře sp. zn. 3 T 92/2020 ze dne 16. 9. 2020, který nabyl právní moci dne 9. 10. 2020, uložen trest zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 30 měsíců,

tedy

mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána,

čímž spáchal

přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 62 odst. 1 a § 63 odst. 1 trestního zákoníku **k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 300 (tři sta) hodin.**

Podle § 63 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládají přiměřené povinnosti a omezení v době výkonu trestu

- absolvovat program pro řidiče,
- zdržet se užívání návykových látek,
- podrobit se na výzvu probačního úředníka nebo jím pověřené osoby kontrole na přítomnost omamných látek v těle.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. Tento skutkový stav byl zjištěn z prohlášení viny obžalovaným, jeho výpovědi a z listinných důkazů, konkrétně z osobních výkazů obžalovaného, z listin mapujících jeho majetkové poměry, rozhodnutí v jeho předchozích trestních věcech, zprávy Probační a mediační služby ČR, středisko Tábor (dále jen PMS), výpisu z portálu PMS a úředního záznamu.
3. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídí se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.
4. Obžalovaný skutkem popsaným ve výroku rozsudku prohlásil vinu a souhlasil i s použitou právní kvalifikací. Soud o tomto prohlášení viny, respektive o jeho pravdivosti, úplnosti a vážnosti nepochybuje. Již v přípravném řízení se obžalovaný ke spáchanému jednání doznal, nadto shromážděný důkazní materiál bez jakýchkoli pochybností osvětluje průběh skutkového děje - zejména soud upozorňuje na úřední záznam o podaném vysvětlení [redacted] policistou provádějícím dopravní kontrolu, či úřední záznam policie mapující důvod i průběh kontroly obžalovaného.
5. Po právním posouzení ve výroku popsaného jednání soud uzavírá, že obžalovaný naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána.
6. K naplnění znaků skutkové podstaty tohoto přečinu nevzbuzuje přílišné pochybnosti. Podstatou jeho jednání je, že obžalovaný řídil osobní motorové vozidlo (tj. vykonával činnost) v době, kdy měl vysloven trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel (která mu byla rozhodnutím zakázána) a tímto jednáním mařil uložený trest, resp. mařil výkon rozhodnutí soudu (konkrétně trestního příkazu Okresního soudu v Táboře sp. zn. 3 T 92/2020 ze dne 16. 9. 2020).
7. Zbývá jen doplnit, že obžalovaný jednal ve formě úmyslu přímého, neboť si byl vědom, že má vysloven zákaz řízení, a přesto vozidlo řídil. Ostatně on sám to zcela otevřeně připouští. Navíc soud nemůže nepoznamenat, že s ohledem na trestní minulost jmenovaného si tento musel být vědom následků svého jednání, což jen podporuje závěr soudu o formě zavinění.
8. Soud tedy uzavírá, že s ohledem na prohlášení viny se bude věnovat pouze odůvodnění výroku o trestu.

II. Druh a výměra trestu

9. O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku a dospěl k následujícímu závěru.
10. Obžalovanému polehčuje prohlášení viny, které však v jeho případě nelze zcela chápat jako znak sebereflexe a počínající nápravy, zejména proto, že z popisu evidence rejstříku trestů je zřejmé, že

obžalovaný je obecným i speciálním recidivistou. Soud nepřehlédl, že obžalovaný byl postihován pro rozmanitou trestnou činnost. Okresním soudem v Táboře ve věci vedené pod sp. zn. 1 T 48/2022 byl odsouzen pro přečin nedovolené výroby a jiného nakládání omamnými a s psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 20 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným. Aktuálně má obžalovaný za spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 280 hodin, z něhož dle zprávy PMS vykonal ke dni 7. 3. 2023 26,25 hodiny. Soud také nemůže opominout, že obžalovanému byl již dříve uložen trest odnětí svobody jako podmíněný, a to v trestní věci vedené Okresním soudem v Táboře pod sp. zn. 3 T 145/2019, výkon tohoto mu však byl nařízen. Trest odnětí svobody obžalovaný vykonal dne 3. 9. 2022 a nyní projednávaného přečinu se dopouští 7. 1. 2023. Z výše uvedeného by tak bylo možno zaujmout závěr, že obžalovaný je osobou jen obtížně napravitelnou a že k jeho nápravě nezbyvá než uložit represivní trest. Obraz jeho dosavadního života je nelichotivý a v jeho světle vyjadřovaná lítost jen stěží uvěřitelná. Soud nedospěl k tomu, že je nezbytné obžalovaného postihnout trestem odnětí svobody. Je totiž nezbytné přihlídnout i k chování obžalovaného po výkonu tohoto druhu trestu, který dává tušit, že určitý vliv na jeho osobu a chování měl – uložený dohled řádně plní, lze konstatovat, že byť jen velmi omezeně vykonává i trest obecně prospěšných prací (soud však nemůže nezmínit ani objektivní překážky, tedy dostupnost práce u poskytovatele). V úvahách o druhu trestu je nepřehlédnutelným i to, že obžalovaný si našel zaměstnání, byť zatím v podobě dohody o provedení práce, a má zajištěno i bydlení.

11. Soud ve svých úvahách o ukládaném trestu proto zohlednil celkové dopady trestu na život obžalovaného a také na dosažení základního účelu trestu, tedy nápravu obžalovaného. Je sice pravdou, že sám obžalovaný se nyní jeví jako osoba nezodpovědná, která liknavě přistupuje k plnění svých povinností a nepřilíživě svědomitě přistupuje i k výkonu trestu zákazu činnosti, nicméně i přesto soud dospěl k závěru, že represivní trest není vhodným prostředkem k jeho nápravě. Mnohem efektivnější bude postavit obžalovaného před přímé důsledky jeho chování v podobě trestu, který mu na jednu stranu umožní zachovat si vybudované sociální zázemí, na druhou stranu jej velmi intenzivně postihne způsobem svého výkonu. Jako nejvhodnější zvolil soud trest obecně prospěšných prací, neboť jeho podstatou je bezplatný výkon určitého penza práce ve volném čase ve prospěch společnosti. Obžalovaný tak reálnými kroky napraví své závadové chování, aniž by mu byl uložen trest odnětí svobody. Ostatně soud nemůže nezmínit, že uložení represivního trestu v této trestní věci by s velkou pravděpodobností vedlo k nařízení výkonu dříve uložených výchovných trestů a skutečná výměra, které by obžalovaný čelil by přesáhla tři roky, což v jeho případě nyní pokládá soud za příliš přísné.
12. Uložený výchovný trest je však také poslední příležitostí pro obžalovaného prokázat, že další trestní represe v jeho případě není třeba. Soud však závažnost trestného činu danou závadovou minulostí obžalovaného promítl do výměry trestu, kdy ukládal trest obecně prospěšných prací na samé horní hranici, tedy ve výměře 300 hodin. Současně s uloženým trestem došlo ke vyslovení přiměřených povinností a omezení, které mají zvýšit výchovné působení trestu a přispět k nápravě obžalovaného. V první řadě se jedná o povinnost absolvovat program pro řidiče, který je přímo zaměřen na pachatele této trestné činnosti a nalezení podstaty jejich selhávání při zvládání zátěžových situací, jež následně plynou v závadové chování v dopravě. Další velmi významnou složkou uloženého trestu je také omezení spočívající ve zdržení se užívání návykových látek a povinnost podrobit se kontrolám mapujícím dodržování této povinnosti. Uložené povinnosti a omezení tak ve vzájemné provázanosti ještě posílí výchovné působení trestu a soud je přesvědčen, že takto koncipovaný trest je dostatečnou reakcí na trestnou činnost obžalovaného a přispěje k jeho nápravě.

13. K otázce trestu pak soud doplňuje, že s přihlédnutím k aktuálně uloženým trestům zákazu činnosti a jejich dosud nevykonanému zbytku soud nepovažuje za nutné k nápravě obžalovaného ukládat další trest zákazu činnosti. Obžalovaný má aktuálně uložen a nevykonán trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu ve výměře přesahující tři roky. Není tedy na místě ukládat znovu tento trest, neboť dosud uložený trest ve spojení s trestem obecně prospěšných prací je dostatečný pro jeho nápravu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal.

Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 27. března 2023

Mgr. Veronika Novotná v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.